

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Spes & Fiducia, Cuius Iudicisqve Dei, Erga Homines In Hac
Vita Existentes, Firmata**

Stengel, Georg

[S.l.], 1645

§. 14. S. Lydvvinæ liberalitas, diuinâ liberalitate compensata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49823](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49823)

Prophetæ messorumque pulmento ; nouit
cœli rorem in nectar vertere ; dummodo
illius nos curæ permittamus, neque, contra
præcepta eius, de rebus caducis ; vsque ad
desperationem, solliciti simus:

§. XIV.

*S. Lydvvina liberalitas diuinâ liberali-
tate compensata.*

Neque arbitrandum est, solis eam viris à
Deo potestatem factam. Refert Ioan. Brug-
mannus, de S. Lydvvina virgine, quæ in
comitatu Hollandiæ, oppido Schiedamensi,
æquè mira egit, ac passa est, eam erga indi-
gentes maximè fuisse liberalem, quos, si po-
terat, vel coctis, vel crudis iuuabat cibus; si
non poterat, benignitate verborum solaba-
tur. *Nouerat pauperum nomina, & habitacu-
la; & quamuis jaceret in tenebris, omnia in-
tueri, omnia distinctè cognoscere videbatur,
perinde ac si versaretur inter homines. In pau-
perum usus iussit, hyeme, sale aspergi carnes, sa-
litas, cum pisces coctas illis trans mittebat. Conti-
git aliquando, ut cum vicinis diuidenda vaccæ
quarta pars ei cederet ad alendos pauperes. Ex
ea cum ministra eius quandam portionem cum
pisces coxissent, & triginta domibus inde ad satu-
ritatem distribuissent, quidam ait Lydvvina:*

P 2

quem

Ioan. Brugmā.
& ex eo
Surius
tom. 7.
12. April.
part. 2.
cap. 2.

quemadmodum iussisti, triginta pauperum domibus de carnibus, & pisis tuis ad satietatem dedimus, & tamen nihil in olla diminutum videtur. E vestigio illa respondit: Non pro meis meritis, sed pro sua bonitate id fecit Deus. An non ille dixit, date, & dabitur vobis? Comederunt sanè ex illis carnibus domestici eius, comederunt aduentantes peregrini, omnes admiratione permoti, manum Domini adesse fatebantur, quæ olim vidua farinulam conseruârat. Porro etiam diuites, præ deuotione, petebant interdum mitti sibi de buccellis virginis nostræ. Illos verò pauperes ante omnes secretò fouere & pascere studebat, quos ex opulentis nouerat ad inopiam reductos, & verecundia à petendis eleemosynis cohiberi. Mendicabat autem etiam ipsa, si defessent carnes, quibus inopes reficeret. Orauit quandoq; virum pium, ut si haberet armum porci coctum, mitteret sibi pauperibus impertiendum. Fecit ille, & mox sensit quàm sit grata Deo manus porrecta ad dandum. Ut enim ipse fassus est, cùm paulò post coniecisset oculos eò, unde rulerat armum, vidit alium longè maiorem suspensum. Sciscitatur ex familia, num quis eum suspenderit. Negant omnes: agnoscit donum Dei, fit erga virginem nostram deuotior, fit in pauperes liberalior. Mulier quædam caduco labo-

rans morbo, sæpè in plateis corruebat. Accidit autem, ut magno spiritus angore correpta in domunculam Lydvina intraret, potúmque sibi dari posceret. Lydvina tum nihil cogitans de exiguo vino, quod supererat, cum sola esset, aquam monstravit fœmina, quodam vasculo contentam. Illa totam exhausit, sed sitis extincta non est. Ardet misera, plúsque sibi dari petit. Tum Lydvina recordata vini, digito ostendit; atque illa totum bibit: rursusque instat pro potu. Sed cum nihil liquoris haberet virgo, dedit ei nummum quendam, ut illo sibi potum emeret; quem illa hilariter accipiens, abscessit. Deinde febribus Lydvinam corripientibus, orat patrẽ, ut paucillum vini porrigat, quo labia arentia tingantur; non enim meminit tunc fœminam morbidam vinum omne epotasse. Porrigit pater poculum filie, unde illa mulier biberat; & ecce, plenum est optimo vino, diuinitus in illud infuso. Stupet virgo, sentiens nullum se melius bibisse vinum, nec tamen patri indicat, unde sit, licet & ille stupens admiraretur, neque colorem, neque saporem eius unquam perire. Tandem cum in vasculo, longo tempore, durasset, cuiusdam fœmine incuria effusum est. Per id tempus adhuc parcissime vino utebatur Lydvina: itaque doluit illud effusum, quod nunquam habuisset sibi

accommodatius vinum. Cùm enim alia vina sine aqua admixtione bibere non posset, hoc solū purum bibit. Obseruet hic lector humanitatem sancta Virginis, quæ è suo poculo iussit foeminam morbo comitiali vexatam bibere. Cùm frater eius *Vilhelmus* excessisset è viniis, multo ere alieno obstrictus, filij eius in magnam inciderunt calamitatem, quam humanitus evadere vix possent. Tū *Lydvina* illorum miserta, quadam clinodia sua distraxit octo libris eius regionis. Dedit autem negotium *Nicolao* cognato suo, ut is è crumena, in quam nummos omnes condiderat, satisfaceret creditoribus. Fecit ille, ut iussus erat, & cùm omnibus esset factum satis, quod reliquum fuit pecunie in crumena, ter coram *Lydvina* numeratum est, & tantundem inuentū est, quantum illa primò imposuerat. Illa verò prohibuit, ne cuiquam id indicaretur, crumenamq; illam Domini *IESV* voluit crumenā deinceps appellari. Atq; ex illa & ipsa expendebat in pauperes & liberaliter, & Dominus *IESVS* abundè infundebat. Quibusdam specialibus amicis aliquando ex ea percunctantibus, quantum ex illa crumena post obitum fratris sui *Vilhelmi* distribuisset, sic respondit: Quandoquidem video non latere vos donum Dei, pro certo confirmo, me de illis octo libris plus quàm
quã

quadraginta libras in pauperes erogasse, præter eas, quibus dissolui es alienum fratris mei. Sex annis ante obitum virginis multis modis ex ea pecunia datum est pauperibus, & illa rursus divinitus aucta. Post decessum virginis, dimidia pars pecunie in eadē crumena reperta est. Quidam etiam eius aurei nummi coram tribus fide dignis viris numerati, illis stupentibus, visibiliter aucti fuere.

§. XV.

*In mari navigantibus aqua dulcis
suppeditata.*

Vt famelicis prouidet, sic sitientibus clamat Deus: *Omnes sitientes venite ad aquas, Isai. 55. 1.* Nam & è petra eijcere aquas ictu virgæ potest; (& è nubibus, panem in cibum, imbrem in potum præcipitare. Audite veritatis simplicitatem. *Abbas Gregorius Anachoreta* Pratum narravit nobis dicens: *Cum ex Byzantio descendere, ingressus sum nauim, Intrauit autem* Moschi *& Scriba quidam, cum uxore suâ, profecturus* Euirati *ad sanctam ciuitatem, orationis causâ. Erat* cap. 174. *autem Nauclerus religiosus valde, multumq; jeiunans. Cum ergo nauigaremus, scriba serui frustra consumebant aquam. Postquam verò in medium pelagus venimus, defecit nobis aqua; eramúsq; in magnâ tristitiâ. Et erat miserabile*